

et woord van
nken. Want de
beantwoorden,
ouw blijft. Ook
wat ons weder
r den HEERE,
maakt toerust,
rood zijn, maar
de gelegenheid.
En omdat het
beteekent het
kking-gegevene,
n mensch-van-
ine genade. Al-
verbondskracht,
aël in de woel-
len. Nog steeds
evens Christus.
honger; wie
e eeuwigheid.
K. S.

EVEN

ngs den gewonen
mijn hartelijken
e de verschijning
kt zonder eenige
ig heeft geschikt
t het minst aan
ds C. Veenhof,
r in Perschoow,
lad zijn gewone
elden met werk
meer erkentelijk
en betoond. Het
de lezers hen te
n ik betuigingen
voor wat zij in
K. S.

(28 April 1939)
n, volgens welke
commissie van
"JF leden tell".
heeft PROF.
aggetrokken en
an" (zie "De
ordt nu verteld,
re hoogleraren
missie hebben
his VIJF com-
nig zijn en met
zullen komen."
den inhoud van
n (daargelaten,
jn wij dienaar-
vinden wij in
elke de bron ons
zijn, aanleiding.

t hebben terug-
ouwen als leden
oen aan de hun
gaderen met de
ten van dit niet
aan de synode
Nederland mede-

LENHOVEN.

redacteuren zich
en over één van
vaarin ik enkele
prof. Hepp. Tot
ik heb inderjild
onden naar Goes,
zijn terugkeer; ik
of wijzigen. Niet
jn rekening nam
itgekomen is, dat
druk zou leggen
d dringen. Door
alpen voorkomen.

antwoord waard;
ten van het punt,
aangegeven was
als prof. Kuyper
sleiding, of prof.
van spelen". En
onlijken kant uit
ring, dat ik niet
als prof. Hepp

schrijft, dat het vertrouwen van dr Beets („dat n.l. onze bezoeker er niet aan denken zal om hier nederlandsche twistpunten te behandelen en veel minder om twistvuur opnieuw te doen oplaaien in ons land") hem wel eerde, maar dat toch de „Banner"-redacteur een fijnere neus had. Dat zijn aantijgingen, die men wel begraven kan onder een stortvloed van woorden, maar die tot nu toe onherroepen zijn blijven staan. Ik heb geen nederlandsche twistpunten behandeld, maar amerikaansche kwesties. En ik heb geen twistvuur doen oplaaien, doch gewerkt in de richting van de vrede. Met aanwending van middelen, die prof. Hepp — ik verwijs naar het vorig nummer — in Nederland niet aangewend wil zien. Bedenkt men daarbij, dat er brieven in het spel zijn, waarover ginds op straat en ook in de pers gesproken wordt, en waarover ik gegevens bezit, dan wordt alles duidelijk. Het gaat niet om mijn persoon, maar om mijn ambtelijke plaats als dienaar der Gereformeerde Kerken. Ik ben bereid, daarover zooveel mogelijk te zwijgen, tenzij de loop der dingen een anderen kant uitschiet. Maar vredesbetuigingen naar buiten moeten niet in conflict komen met handelingen, die zonder mijn toedoen, toch reeds publiek besproken zijn in Amerika.

K. S.

Karl Barth en de Schotsche Belijdenis.

In het artikel „Bij het Kerstfeest" (23 Dec. '38) noemde ik enkele voorbeelden van de wijze, waarop prof. dr K. Barth de Schotsche Confessie had behandeld. Ik wees op verschillen tusschen zijn parafrase en vertaling eenerzijds, en den latijnschen tekst van Müller anderzijds. Thans, terugkomende, zie ik, dat prof. Barth ook via de pers heeft meegedeeld, mij hierover geschreven te hebben, zonder antwoord te ontvangen. Nu, hetzelfde is mij ook al eens overkomen van de zijde van prof. Barth. Maar wat mij betreft, was de eenige oorzaak: afwezigheid. Wat de zaak zelf aangaat, het volgende: a. Prof. Barth wijst mij erop, dat hij een schotschen tekst heeft gebezigd. Inderdaad, dat wist ik al, want het staat in zijn „Vorwort". Hij gebruikte de editie Hesse; ik wies naar Schaff, Creeds of Christendom; b. maar in hetzelfde Vorwort stond ook, dat de auteur deze vertaling eerst na afsluiting van zijn voordrachten had kunnen raadplegen;

c. alsmede, dat hij in de eerste helft van zijn voordrachten gebruikte had de latijnsche editie van Müller, waarnaar ik verwees;

d. mijn critiek richtte zich op zijn „weergave" van de artikelen 6 en 13. De Schotsche Confessie heeft 25 artikelen. Artikel 6 valt dus zeker onder die eerste helft. Wat over art. 13 gezegd is, misschien niet (daarover handelt de elfde voordracht en er zijn er 20). Maar mijn critiek op dat punt ging dan ook over het begrip „causa", dat Barth door „grond" vertaald had; welnu, ook de schotsche vertaling heeft: of the cause of gude warkis; e. een vertaling bevat de exegese van den vertaler; temeer om die reden moet men vertaling en parafrase naast elkander leggen, wat ik deed;

f. juist in die parafrase lag de zakelijke afwijking van de confessie, gelijk ik uit liet komen; de vertaling kreeg daardoor, vgl. b en c, eigenaardige beteekenis; g. hetgeen te meer opvalt, als men prof. Barth hoort verzekeren, dat ook zijn voordrachten wilden zijn een „kritisch-productieve herhaling van den tot grondslag genomen tekst"; die tekst was dus Müller voor wat art. 6, en „Cause" voor wat art. 13 betreft;

h. de latijnsche tekst van Müller is (Müller, XXXVI) een officiële latijnsche vertaling, in opdracht van de kerk. Waar het latijn als wetenschappelijke taal rijker uitdrukkingmogelijkheid heeft dan het schotsch laten staan, als de latijnsche editie officieel verduidelijkt, en de begrippen (b.v. „komen") toespist; Barth's voordracht breekt op het latijn; dus ook zijn vertaling juist als „zijn" vertaling;

i. gaarne vestig ik er de aandacht op, dat Barth inzake de door mij genoemde voorbeelden voor een gedeelte zich tegenover den latijnschen tekst op den schotschen kan beroepen;

j. mijn bezwaar is echter daardoor niet vervallen, wijl de meeste afwijkingen ook afwijkingen van den schotschen tekst zijn;

k. en waar Barth herhaaldelijk vrij vertaalt, daar is afwijking van den latijnschen tekst betreutswaardig, en een daadwerkelijk ingrijpen op den inhoud der confessie zelf, vooral waar het een auteur geldt, die voorat verzekert, dat hij zich punt voor punt op den inhoud van het oude stuk heeft bezonnen;

l. in zijn brief ging prof. Barth niet op de theologische kwesties in. En ik ga niet op de kwestie in, welke motieven ik bij mijn bestrijding had en heb. Als hem van Nederland uit volledige inlichting verschaft is, dan kan hij weten, dat ik herhaaldelijk voor zijn persoon grooten eerbied betuigd heb. Tegen zijn denkbeelden hoop ik te blijven waarschuwen. Overigens is wat Barth over de nederlandsche gereformeerden laat drukken, alles behalve vriendelijk of rechtvaardig.

K. S.

Tweeërlei waardeering.

Dr B. Holwerda schrijft in „Amersfoortsch Kerkblad" er over, dat in het „Calvinistisch Weekblad" van 7 April een artikel voorkomt van dr Kunst over „Karl Barth op tournee". We lezen:

Hij memoreert de kritiek van Barth op den kinderdoop, die voor vaktheologen werkelijk niet een verrassing was; zijn standpunt inzake de Schriftcritiek; het indragen van Barth's allernieuwste gevoelens in de oude belijdenis; i.e.w. al de bezwaren, die Gereformeerden tegen Barth moeten hebben. Maar des te

meer moeite heb ik met de slotzinnen: „Hij heeft een getuigenis gegeven. God zegene dat werk. Hij, de Machtige, doe ermee, wat Hem behaagt. En laat ons bidden, dat God door het werk van dezen geleerde velen moge terugbrengen tot de gehoorzaamheid aan Zijn Woord".

Ik geloof, dat deze zinnen aan de pen van den schrijver en de aandacht van de redactie zijn ontsnapt. Het is me niet duidelijk, hoe we voor het werk van Barth kunnen bidden, als we ernst maken met onze volstrekt afwijzende critiek op Barth's Schriftcritiek; op zijn aantasting van de belijdenis; op zijn verwerping van den Doop enz. Kunnen we in ernst van God vragen, dat Hij door dit werk velen terugbrengt tot de gehoorzaamheid aan het Woord?

Temeer zit ik met deze waardeering voor het werk van Barth, als ik me herinner den feilen aanval op Janse, die onlangs in ditzelfde orgaan gedaan werd. De heer Janse doet tenminste een poging, uit de Schrift zijn anthropologie te bewijzen, of liever: die Schriftuurlijk te fundeeren. Men kan natuurlijk erover verschillen, of die poging geslaagd is. Maar het felt blijft, dat Janse toch buigen wil voor de Schrift. Ik zit niet alleen dus met die opwekking tot gebed voor Barth's werk als zoodanig, maar evenmin is me duidelijk, waarom dit orgaan zooveel welwillender houding aanneemt tegenover Barth dan tegenover Janse. Gaan we op die manier niet afbreken de bruggen tusschen de menschen, die voor de Schrift buigen, terwijl we bruggen leggen naar menschen, die een volkomen andere houding aannemen tegenover de Schrift?

Even verder lezen we:

Iets dergelijks trof me in de houding van Dr Veldkamp, die in „Blijft in Mij" een bijdrage schreef, waarin hij Kagawa noemt een gezant van het Koninkrijk der hemelen; terwijl hij een belijdenisgeschrift van Dr van Dijk: „Verbond en belijdenis", op een bijna vindingrijke manier bespreekt. Dr van Dijk zou in dat boekje de jonge belijders tegen hun eigen belijdenis opkuisen (!); en als Dr van Dijk daartegen opkomt, verklaart Dr V., dat het systeem van Dr v. D. niet gedekt wordt door de belijdenis; die stelling, die hij direct moest bewijzen, wordt zonder meer geponeerd, met de opmerking, dat het leveren van bewijs voorloopig niet aan de orde is. Ik vind dit erger nog, dan wat ik boven noemde. Dit is niets anders dan grove verdachtmaking, als zelfs geen poging tot bewijs gedaan wordt.

Maar ik zie toch eenige overeenkomst met het bovengenoemde geval: staat Kagawa nu dichter bij ons dan Dr v. Dijk; en zijn onze jonge menschen bij den eerste veiliger dan bij laatstgenoemde?

Deze methode lijkt me volstrekt afkeurenswaardig. Als we zoo doorgaan, jagen we de Gereformeerden uit elkaar met een waardeering gebaat tegenover menschen, die zeker niet Gereformeerd zijn. Bidden voor Barth's werk, en dat van Janse fel veroordeelen; Kagawa is gezant van het Koninkrijk der hemelen, en Dr van Dijk hitst op tegen de belijdenis: is het nu zoo onmogelijk geworden, om elkaar te vinden?

Zien we dan de verhoudingen niet meer?

K. S.

Verantwoording.

Omdat het deels gevers betreft, die alleen „De Reformatie" lezen, neem ik hier een gedeelte over van de verantwoording van giften uit „Bazuin" en „Wachter".

Na een lezing te Grand Rapids betrad een broeder het platform, die mij in de hand stopte een enveloppe, inhoudende \$5, met opschrift: „Voor de 6e, N. N." (het was in de Protestant Reformed Church). Dadelijk na aankomst heb ik te Rotterdam (Amsterdamsche Bank) dollars gewisseld. Ze werden berekend tegen \$1.89. We boeken dus voor het fonds zesde hoogleraar \$9.45.

Wat voorts het fonds opleiding predikant Argentinie betreft, voor de verantwoording inzake dit fonds heeft tijdens mijn afwezigheid dhr Doekes gezorgd, wien ik daarvoor ten eerste dank breng.

Ook daarvoor kwamen enkele giften binnen uit Amerika.

In de eerste plaats kan ik melden, dat een twee-en-negentig-jarige zuster, de wed. Gritters te Hull (Iowa), die nog zeer meeleeft met de Theol. School te Kampen, mij \$5 gaf voor het Suppletiefonds. Dat is in Nederlandsche munt volgens de koers van den dag na mijn aankomst \$9.45.

Vervolgens werd mij voor hetzelfde doel de opbrengst ter hand gesteld van een collecte in de Chr. Ref. Church van Alameda. Het bedrag was \$15,—, dat is dus \$28.35.

Voor het speciale doel van de hulp inzake de opleiding van een predikant voor Argentinie werd mij „een gave uit Pella" ter hand gesteld ten bedrage van \$5,—. Dat is dus \$9.45.

Onmiddellijk daarna ontving ik van een anderen broeder (N. N. uit Edgerton) voor hetzelfde doel \$1,—, dat is \$1.89.

Voorts stelde ds Verhul van Edgerton me eveneens \$10,— ter hand, zijnde het overschot van een collecte na aftrek van onkosten voor zaalhuur etc. Dat maakt dus \$18.90 voor het fonds.

Het spreekt vanzelf, dat ik voor deze Amerikaansche giften zeer erkentelijk ben.

Gironummer 127278.

K. SCHILDER.

Bovendien ontving ik nog uit Den Haag, door bemiddeling van A. S. aldaar, onder letter P. R. M. \$10,— hulp opl. pred. Argentinie.

Hartelijk dank, ook voor deze laatste gift.

K. S.

Christusgemeenschap bij Johannes Calvin.

Dr W. Kolfschus heeft onder bovenstaanden titel een mooi werk uitgegeven bij Buchhandlung des Erziehungsvereins Neukirchen Kr. Moers, dat én om het onderwerp én om de wijze van behandeling ten eerste kennismaking en bestudeering verdient, en van belang is ook met betrekking tot dogmatische geschillen tegenwoordig onder ons.

Na een hoofdstuk over de „bisherigen Forschung", waarin hij zegt, dat niet alleen de wensch om helder-

(Zie vervolg op blz. 244.)

De gouden trits.

Als een richtsnoer voor de Heilige Bediening geeft Paulus in Titus 2:11—15 een treffende beschrijving van het nieuwe leven. Zij kan naar haar inhoud worden saamgevat in drie woordjes: zekerheid — gemeenschap — heiligheid! De eerste gedachte van Paulus is deze: Genade komt van buiten! De zaligmakende of zaligheid-brengende genade Gods is opgegaan als een zon over de verloren menscheit. Het valt ons moeilijker dan wij meenen om deze waarheid der waarheden vast te houden. Wij hellen altijd weer over tot de gedachte dat het op aarde beslist wordt, soms zelfs op dat kleine stukje aarde dat ingesloten is tusschen de wanden van een gereformeerd of vrij-evangelisch kerkgebouw. Mensch, gij zijt dwaas! het wordt in den hemel beslist! Wij zakken eveneens telkens weer terug op den droggrond, dat het door den mensch beslist wordt. Er was maar niet één Arminius, gezegd Jacobus, eenige eeuwen geleden. Er zijn honderden van dien van, wij koesteren een klein, aardig Arminiaantje aan eigen boezem. O ja, wij zeggen het wel zuiver in enkele vrome Satzen, wij geven Gode wel het Soli Deo Gloria! Maar hoe vaak komt het in onze beschouwingen toch feitelijk maar op een inwendigen zaligmaker neer. Hoe probeeren wij in onze zielszorg dien inwendigen zaligmaker met versterkende middelen op krachten te brengen of van zijn minderwaardigheidsgevoel te genezen. Maar Gods Woord wil ons hier van terugbrengen. De genade Gods ging op zaligheid-brengend. Let wel, niet maar geloof-brengend als werkkapitaal om de zaligheid te verwerven, niet bekeering-brengend als middel om daartoe te geraken, niet een voorwaardelijke zaligheid-brengend, die wij zouden kunnen verliezen. Neen, zij verscheen met het volle werk van een volkomen verlossing. Onze Catechismus zegt het voortdurend: wie niet in een volkomen zaligheid geloofd, die geloofd niet! Ik zou dan ook in het eerste antwoord van Zondag 11 wel een dikke punt willen zetten. Waarom wordt de Zone Gods Jezus genoemd? Omdat Hij ons zalig maakt! Punt. Rust een weinig! Zult gij dien naam van Jezus een sluimerkussen der valsche gerustheid derzen noemen, gij, goddelooze man? Rust mijn ziel, de Zone Gods heet Jezus! Dan zou ik in dezen Zondag wel een derde vraag willen formuleren van den volgende inhoud: Gelooven die ook in den eenigen Zaligmaker Jezus, die zeggen: ik ga verloren want mijn geloof is te klein, mijn bekeering is te onvolkomen, mijn wandel te slordig? Neen zij, ach, neen zij... Lezer, hoe heet u w Zaligmaker, heet hij waarlijk Jezus? Of draagt hij practisch en feitelijk een anderen naam: geloof, bekeering, bevinding? Nu laat Paulus een tweede gedachte bij de eerste aansluiten. Genade dringt naar binnen. Diezelfde, volkomen, zaligheid-brengende genade dringt naar binnen. Zij brengt ons tot gemeenschap. De apostel heeft hiervoor een prachtig beeld, het voorbeeld van een moeder die haar kinderen opvoedt. U heeft het meermalen aangezien, als een moeder zich over haar kind boog en het „Vader" leerde zeggen en den moedernaam stamelen. Welk kind zal — als die zoete stem het voorzegt — geen vrijmoedigheid vinden om dat „Vader" na te zeggen en dat „Moeder" uit te spreken! O, later zullen die kinderen mogelijk eigenwijze wenschjes uit het hoofd leeren en op een kransje met bloemen neerschrijven in schoonschrift. Maar dat eerste „Vader", dat eerste „Moeder", de moeder dwingt het haast van de kinderlippen en zij belooft het met duizend kussen! En in dat „Vader", in dat „Moeder" belijdt het kind: Van u ben ik zeker! Want zekerheid is niet een zeker slothoofdstuk, dat ook wel eens gemist wordt, maar zekerheid gaat vóór omdat God voorop gaat. Wie tot God komt moet gelooven dat Hij is, dat Hij God is, de Waarachtige! Dan voltooit Paulus zijn schets van het nieuwe leven. De genade — o, mijn broeder, — dezelfde zaligheid-brengende genade — is ook heiligheid-brengende genade. Als die ijver ontbreekt, is de gemeenschap niet echt, maar een vroom egoïsme. Dan hebben wij ergens gerust, aan de koude boezem van een begrip of aan het hart van vrome menschen, maar niet aan het brandend liefdehart Gods. IJverig in goede werken, dat is niet de fabriek ingaan en achter de machines kruipen, waar het leven zijn fijnheid en schoonheid verliest. Dat is bloeien zoals op dit oogenblik de bongerd in bloei staat. Dat is niet er wat van probeeren te maken, maar dat is leven uit de zaligheid-brengende genade die over ons is opgegaan. Zuiverheid van den wandel hangt onverbrekelijk samen met de zekerheid der genade, waardoor wij ondanks alle struikelen blijven belijden: Vader, van U ben ik zeker! Want daartoe heeft Christus geleden, opdat Hij Zich een eigen-domsvolk zou reinigen, ijverig in goede werken.

N. B.